

1962 års skärgårdsexkursion genomfördes liksom de tidigare årens med stor pompa och ståt. Enda friktionen orsakades av många snälla men oj så medömkande "tanter och farbröder" på avresplatsen, Saltsjöbanans station. Tröttheten hos många av deltagarna var överväldigande, men det var lättförståeligt; klockan var 11 på kvällen. Två tuffingar tillbringade tågresan djupt sovande bakom de snusbruna gardinerna. En del fönster stod vidöppna, en liten detalj som retade en SFU-ovan nattresenär. Nåväl, trots allt klarade sig alla den dryga milen ut till Saltsjöbaden.

Vår pråm var tur nog övertäckt; en god regnförsäkring. Ut vi stånkade, och ut mot fjärdarna, d. v. s. Ingarö-dito vi kom. Smärre grupper av sjöfågel strök förbi; de var ganska svåra att artbestämma i nattmörkret. Klockan stod envist kvar i trakten kring 1- $\frac{1}{2}$ 2 och under-tecknad frös. Förvisso gjorde många detsamma. Så småningom ljusnade det dock, och mer sjöfågel i form av ejder och skrak lockade fram ki-

kärna hos en del. Annars slöade de flesta nere i prämens innandömen
öivrigt tuggande, blossande, drickande, putsande/av linsér/, letande,
tittande, pratande eller som tre företagsamma: sovande på en cement-
inpyrd pressenning. Vid pass en timme efter soluppgången, som för
öivrigt var riktigt vacker, lade prämen äntligen till vid en trev-
lig liten ö, som visade sig vara Biskopsön, resans huvudmål. Glada
fältbiologer samt en likaledes glad gutt, Magnar Norderhaug, storma-
de i full mundering in mot ön, ingen släpade dock på någon växt-
press. Vår ledare, Bjarne Däcker, gav allvarliga förmaningar, som alla
tålmodigt anammade. Och så bar det iväg för att tittas på natur,
kanske mest fågel, som det för övrigt fanns gott om. Alla i Sverige
förekommande sylvior noterades glatt. Bland vadarna "obsades"
flöjtande rödbenor, drillsnäppor och de trevliga små roskarlarna.
Strandskator var det gott om liksom större strandpipare. En del av
oss observerade en övergiven labb på sydsidan av ön. Gudingar och
ådor d. v. s. familjen ejder var rikt representerade tillsammans med

bergand och en del tobis. "Jakten" efter fågel fortsatte i det inre av ön. Trevligaste sångupplevelse blev gulsångaren, trevligaste sällsynting mindre flugsnapparen, som syntes i hela tre upplagor. Biskopsön fullkomligen kryllade av rara och mindre rara blomster. Som exempel på trevliga bekantskaper, kan nämnas tulkörten och smånunneörten, skörbjuggsört och backskärvfrö; bägge tillhörande familjen korsblommiga.

Efter tre timmars uppehåll på Biskopsön anträdde en timmes svart-, skrak- och ejderrik sjöfärd mot den ensliga utklippan Norsten som nåddes vid åttatiden på morgonen. När vi närmade oss de yttersta kobbarna stördök enstaka exemplar ur en 30-hövdad tordmulekoloni mot prämen. Troligen fick många filmare fina bilder. Efter en försiktig gåsmarsch mot Norstens utsiktsplattform noterades en ensam labb på en gräsplätt ett par hundra meter från oss. Humöret steg ytterligare vid åsynen av en trikolorfärgad segelbåt som plöjde fram mellan rader av ilskna tobis. Norstens skärpiplärkor är alltid trevliga att

se på och till och med en så vardaglig fågel som sädesärulan noterades med tacksamhet. Så hemfärd. På den guppande pråmen lade sig de flesta av oss bekvämt tillrätta på de hårda däcksplankorna, tittade på den molnfria försommarmimlen och drog djupt efter andan, medan sömnen sakta strök bort tankar om trastar och titor och en och annan "obsad" storlom i en enda salig röra. Efter en timme vaknade vi, överrumplade av en vidrigt snål blåst i kombination med störtskurar av vatten. Kölden satt sedan i hela vägen från mellanlandningsplatsen Smådalarö, och först framemot Saltsjöbaden värmdes solen igen. Omkring femtio sömniga SFU-are debarkerade här sin älskade pråm och gick med släpande steg perrongen fram för att med Saltsjöbanans hjälp möta ett larmande och bensinosande Stockholm

Th. Rickardsson